

yngre Dage i en længere Aarrække havde været ansat som Adjunkt ved en af Landets lærde Skoler.

Med alle disse organisatoriske Foranstaltninger underholdt han nu ved Tebordet sin Kapellan, idet han tillige lod forstaa, at naar han allerede nu havde søgt Medhjælp til sin kirkelige Gærning her i Sognet, var det hovedsageligt for med des større Kraft at kunne vie sig til disse mere ledende Op-gaver.

Kapellan Hansted forholdt sig bestandig tavs og hørte stille paa sin Foresatte, mens han i Tanker smuldrede sit Brød paa Dugen uden at nyde noget. I det hele havde han i det Døgn, han nu havde tilbragt her i Præstegaarden, saa godt som intet spist. Alligevel gjorde han slet ikke Indtryk af at befinde sig ilde her. Tværtimod var der et Udtryk af Glæde og Taknemlighed i hans lyse, milde Øjne, naar han nu og da løftede Blikket og lod det glide rundt i Stuen for til sidst at lade det dvæle et Øjeblik ved Husets Datter, der stod bag den dampende Selvkoger i Færd med at tilberede Teen.

Frøken Ragnhild Tønnesen var — ligesom Faderen — en statelig Skikkelse og i det hele dennes udtrykte Billede. Hun havde de samme store, udtryksfulde Øjne — kun en Kende lysere —,